

МУЗИКАЛНО-БОГОСЛОВСКИ ЦИКЪЛ
“ОТКРОВЕНИЕ И МУЗИКА”
ЧАСТ VII

PIE IESU

БЛАГИ ИСУСЕ, ТИ КОЙТО НОСИШ ГРЕХОВЕТЕ НА СВЕТА

27 април 2014 г., ТОМИНА НЕДЕЛЯ.

Скъпи приятели, ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЕ!

Изборът на заглавие, под което искаме да подредим нашата програма се наложи поради особения период, който Църквата преживява всяка година около Седмицата на Христовите страдания и празника на Възкресението на Господ Исус Христос. В тези дни си спомняме и за онези преживявания на Христовите ученици между страха и радостта, между изневярата и покаянието, между съмнението и вярата, които се запечатват с неподправен реализъм в техните свидетелства за това събитие.

Изборът на заглавие направихме **И** за да съчетаем налагащите се теми в музикалните произведения, които искаме да ви представим тази вечер. Призивът към Исус - Pie Iesu –Благи Исусе или Милостиви Исусе - откриваме в последната строфа на текстовете, по които се изгражда католическата меса за погребение – Реквием:

„Благи Исусе Боже, дай им покой“,
(*Pie Jesu Domine Dona eis requiem*).

В католическата традиция има още един тип меса, която се изпълнява по време на отслужване на Причастието - Евхаристията. В нея вярващите се обръщат към Господа с думите :

„Божий Агнец, Ти който носиш греховете на света, дай ни мир“,
(*Agnus Dei, qui tollis peccati mundi, dona nobis pacem*”).

Както се вижда нашето заглавие съчетава два с призива към Исус Христос като носител на мир и покой. Очевидно тази представа за Христос е най-предпочитана и най-често използвана като източник на вдъхновение и утеха. Тя се е превърнала в източник на вдъхновение на забележителни произведения, записани и запазени в съкровищницата на европейското музикално наследство.

Човечеството копнее за мир и покой.

А ние помним думите на Исус (Мат 11:28):

Елате при Мене всички, които сте отрудени и обременени и аз ще ви успокоя.

И още:

Мир ви оставям. Моят мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои. (Йоан 14:27)

Но хората се питат, защо след като тези думи се проповядват от 20 века насам, защо няма мир? Защо през тези двадесет века народи, които се кичат с Христовото име са проливали толкова кръв? Защо и днес християни се карат за какво ли не?

Има извънредно голям обем литература написана по този въпрос. Броят на проповедите и беседите на тази тема е невъзможно да се изчисли. Така че ние само ще повторим основния извод, който вече е направен: Искаме мир. Но не искаме да оставим онази сладка война, на която си играем в душите си. Не искаме да оставим греховете си върху ранените плещи на Божия агнец върху кръста. Казваме, че не знаем как. Но всъщност – не искаме.

Наскоро, на едно младежко събрание, един младеж призна точно това. Когато Евангелието достигнало до него и той бил засегнат от силата на Словото, първото нещо, което го изплашило е това, че трябва да поиска да остави греховете си. Приятелите му християни му обяснили достатъчно добре, че те не нямат собствени сили за това. Че само Христовият Дух дава сили за това. Единственото, което Бог очаква от нас е само да поискаме да оставим недостойните си навици, удоволствия и фантазии, от миналото и от настоящето, които са грях. Да Го помолим да ни прости. Да ни прости, като ги поставим с ВЯРА върху раненото тяло на Божия агнец върху кръста.

Нека кажем категорично и ясно. Христос носи греховете на света. Христовата жертва е ВСЕ-ДОСТАТЪЧНА за да изкупи греховете на целия свят и на всеки един от нас. Но няма как Той да поеме онези грехове, които не искаме да оставим върху него.

Класическите текстове на месите за упокой – на реквиемите не започват успокоително. Никак даже. Те перефразират някои от книгите на пророците от Стария Завет, както и книги на Новия Завет. Първите фрази: Dies irae! Dies illa! напомнят пророчеството на Софония „*Изпитайте себе си – да! ...преди да ви постигне денят на гнева Господен*”(Соф 2:1). А ехото на книгата Откровение чуваме в думите, по които Моцарт, Форте и други са писали музика, „*Ден на гняв, когато светът ще се разпадне на пепел...Когато тръбата ще издаде удивителен звук през гробовете и ще изправи всички пред Трона, когато Творението ще възкръсне за да отговаря пред Съдията*”.

Тук е мястото да напомним, че ако празнуваме Възкресението на Исус Христос, ако се поздравяваме с „Христос възкресе !” ние предизвестяваме и нашето собствено възкресение. Не само в духовен смисъл, а в смисъл на възкресение на цялостната ни личност - с дух и тяло, за да застанем един ден пред Бога в присъствието на Възкръсналият и възнесен в слава Христос, с тела подобни на Неговото възкресено тяло. Невъобразима, величествена, страшна но радостна перспектива! Ако това е нашата вяра, можем да слушаме пълноценно и да бъдем духовно съпричастни на прекрасната музика, която предстои да чуем.

Нека поздравим нашите изпълнители:

Мария Табакова, Любомир Ников и Велин Илиев!

П-р Данаил ИГНАТОВ